

ciutat d'ideals

La ressaca

Andreu Loncà

Andreu Loncà

A mitja setmana, la ressaca tenia aquella confusió de després de les grans tempestes a la mar, del gran zigzagueig nerviós de llamps a la nit, del vent despentinant els arbres del passeig. Per a ella, la ressaca tenia el record de les platges plenes de brossa arreplegada de vés a saber quins indrets remots. De plàstics i de branques, de soques humides emportades per l'onatge.

De confusió.

Hi havia moments feixucs en la ressaca: el pes a l'esquena que recordava un vell sac de farina de cinquanta quilos i les parpelles que es tancaven sense remissió possible. Cap cafè, cap pausa, cap te britànic l'ajudaven a revifar un cos que havia estat sobreexcitat amb algunes copes i ara hauria volgut cercar els llençols i una llarga dormida reparadora.

En dia de feina, la ressaca era com el motor treballant a més revolucions i sense punta de velocitat. Com l'antic professor que se li embarbussaven les paraules i no podia continuar.

Això és el que li passava quan feia un sopar amb amics entre setmana: l'endemà s'identificava amb els rams de pluja de ponent, fonent-se pel cel, desconnectava la ràdio i la televisió i s'empenyava quan l'ajuntament de Lleida li havia embargat uns diners del compte corrent per una multa de pàrquing. Pensava, llavors, que hi havia dies especialment grisos i negres. I que la vida era jugar i perdre. Després, escoltava les tertúlies de les eleccions de la ràdio i no durava ni deu segons; mirava els diaris i tampoc continuava la lectura i queia derrotada en una cadira de braços.

Després li explicaven que a alguns escriptors famosos li descatalogaven els llibres –cosa que volia dir que els treien de la circulació comercial. I no sabia si això era el signe d'un nou temps en què els llibres –ni res– no durava gaire o era que el temps era un crític molt més implacable i dur que certs articulistes que escrivien als suplementes de

cultura dels diaris. També li havien explicat que cert professor famós, per impedir que li fessin pasta de paper dels números de la revista que dirigia des de feia anys, n'havia desat els exemplars restants al seu despatx. Així que treballava a la vora de les seues il·lusions quasi perdudes en forma de revista conscienciosa.

I és que, de matí, en l'alegre vivacitat del got de cafè, ella seguia pensant que la naturalesa del món era el canvi; que les desil·lusions eren normals, que les multes arribaven tard o d'hora, que res no durava gaire: ni els llibres ni les revistes universitàries ni els matrimonis "de tota la vida". I que el món era bastant heraclitià: que no es banyaria pas al mateix riu. Ni ganes!

"Cap cafè, cap pausa, cap te britànic l'ajudaven a revifar el cos sobreexcitat amb copes"